

قانون اختصاص تعدادی از دادگاه های موجود به دادگاههای موضوع اصل ۲۱ قانون اساسی دادگاه خانواده

ماده واحده - رئیس قوه قضائیه مکلف است ظرف مدت سه ماه در حوزه های قضائی شهرستانها به تناسب جمعیت آن حوزه حداقل یک شعبه از شعب دادگاههای عمومی را برای رسیدگی به دعاوی خانواده اختصاص دهد، پس از تخصیص این شعب، دادگاههای عمومی حق رسیدگی به دعاوی مربوط به این دادگاهها را نخواهند داشت.

صلاحیت دادگاه خانواده عبارتست از رسیدگی به دعاوی مربوط به:

- ۱ - نکاح موقت و دائم.
 - ۲ - طلاق و فسخ نکاح و بذل مدت و انقضای مدت.
 - ۳ - مهریه
 - ۴ - جهیزیه
 - ۵ - اجرة المثل و نحله ایام زوجیت.
 - ۶ - نفقه معوقه و جاریه زوجه و اقربای واجب النفقه.
 - ۷ - حضانت و ملاقات اطفال.
 - ۸ - نسب
 - ۹ - نشوز و تمکین.
 - ۱۰ - نصب قییم و ناظر و ضم امین و عزل آنها.
 - ۱۱ - حکم رشد
 - ۱۲ - ازدواج مجدد.
 - ۱۳ - شرایط ضمن عقد.
- تبصره ۱ - قضات دادگاههای خانواده باید متأهل و با سابقه حداقل چهار سال کار قضایی باشند.
- تبصره ۲ - در حوزه های قضائی بخش، دادگاه عمومی بخش قائم مقام دادگاه خانواده خواهد بود.
- تبصره ۳ - هر دادگاه خانواده حتی المقدور با حضور مشاور قضایی زن، شروع به رسیدگی نموده و احکام پس از مشاوره با مشاوران قضایی زن صادر خواهد شد.

قانون فوق مشتمل بر ماده واحده و سه تبصره در جلسه علنی روز چهارشنبه مورخ هشتم مرداد یکهزار و سیصد و هفتاد و شش مجلس شورای اسلامی تصویب و در تاریخ ۱۳۷۶.۵.۱۹ به تایید شورای نگهبان رسیده است.

تاریخ تصویب ۱۳۷۶.۵.۸